

Penguenin Küçük Arkadaşı

Jane MEADOW

Penguenin Küçük Arkadaşı

Jane MEADOW

Karın hiç erimediđi uzak, sođuk bir yerde Percy adında bir penguen yaşıardı. Pürüzsüz siyah bir sırtı, karlar gibi beyaz bir önü ve yumuşak bir top gibi yuvarlak bir karnı vardı. Boynunda her zaman küçük, kırmızı, örgü bir atkı taşırdı. Bu atkı çenesini sıcak, kalbini mutlu tutardı. Her sabah Percy paytak paytak dışarı çıkar, gökyüzünü ve denizi seyrederdi.

Percy buzlu yuvasını çok severdi. Yumuşacık beyaz tepelerden karnının üstünde kayar, parlak mavi suda şıp şıp sıçrardı. Foklar havlar, martılar dalgaların üstünde öterdi. Percy karlı kıyının her kayasını, her kar yığının ve her sessiz köşesini bilirdi. Yumuşak bir kalbi ve çevresindeki her şeyi fark eden parlak kehribar-turuncu gözleri vardı. Ama çoğu gün yalnız başına oynardı.

Gri bir öğleden sonra Percy rüzgârın keskin ve soğuk bir hâl aldığını fark etti. Koyu bulutlar denizin çok ötesinde birikiyordu. Martılar alçaktan ve hızlı uçuyordu. Percy kırmızı atkısını daha sıkı sardı. "Bir kış fırtınası geliyor," dedi kendi kendine usulca. "Sıcak kalmak için hemen eve gitmeliyim." Sıcacık kar yuvasına doğru döndü.

Tam o sırada Percy minicik bir ses duydu. Cık! Cık! Ses küçük ve inceydi, rüzgârda bir fısıltı gibiydi. Durdu ve küçük siyah başını yana eğdi. İşte, donmuş bir kayanın yanında küçük bir deniz kuşu oturuyordu. Avuç içi kadardı; tüyleri kabarık, soluk gri ve beyazdı, kocaman yuvarlak koyu gözleri vardı. Tüyleri dağınık ve buz tutmuş gibi görünüyordu.

Minik kuş titriyordu. Narin pembemsi ayakları karda titriyordu. "Merhaba, küçük," dedi Percy usulca. "Burada tek başına ne yapıyorsun?" Kuş kocaman yuvarlak gözlerini kırptı. "Kayboldum," diye fısıldadı. "Benim adım Pip. Rüzgâr beni yuvamdan çok uzağa savurdu ve şimdi geri dönüş yolumu bulamıyorum."

Percy'nin kehribar gözleri yumuşadı. Pip'in ne kadar üşüdüğünü ve korktuğunu görebiliyordu. Küçük deniz kuşu ondan çok daha küçüktü, kanadından daha büyük değildi. "Endişelenme, Pip," dedi Percy sevgiyle. "Büyük bir kış fırtınası geliyor. Ne yapacağımı çok iyi biliyorum. Benimle gel, sıcak ve güvenli bir yer bulacağız." Pip başını kaldırıp cesurca başını salladı.

Percy paytak paytak yürümeye başladı, Pip de yanında zıplayarak ilerledi. Ama kar bu kadar minik ayaklar için çok derindi. Pip tökezleyip yumuşak kar yığınlarına gömüldü. "Bekle," dedi Percy. Eğilip yere yaklaştı. "Sırtıma tırman, kanatlarımın arasına. Tüylerim sıcaktır." Pip tırmandı ve pembemsi ayaklarını Percy'nin yumuşak sırtına soktu.

Rüzgâr güçlendi. Kar, minik beyaz arılar gibi her yanlarında dönüp durdu. Percy rüzgâra karşı eğilip ilerledi. Pip sıkıca tutundu, küçük koyu gagasını Percy'nin sıcak tüyelerine gömdü. "Neredeyse vardık mı?" diye cikledi Pip. "Yakında," dedi Percy. "Özel bir yer biliyorum. Sadece tutunmaya devam et, küçük dostum."

Sonunda Percy büyük, karlı bir tepenin yanında durdu. Perdeli ayaklarıyla karı süpürdü. Altında kayalardan ve buzdan yapılmış sıcacık küçük bir mağara vardı. Kuru ve rüzgârdan korunaklıydı. "İşte geldik!" dedi Percy. "Bu barınak fırtına geçene kadar bizi sıcak tutar." İçeri girdi, Pip de sırtından aşağı atladı.

İçeride mağara sessiz ve sıcacıktı. Dışarıda rüzgâr uluyordu ama kar onlara ulaşamıyordu. Percy kırmızı atkısını ikisinin de etrafına sardı. Pip sokuldu ve yavaş yavaş titremesi durdu. "Çok sıcaksın," dedi Pip mutlulukla. "Sen de çok cesursun," dedi Percy. "Bana güvendin ve yol boyunca sıkıca tutundun."

Pip bir kanadının altına uzandı ve küçük bir şey çıkardı. Parlak ve yuvarlak minik mavi bir meyveydi. "Bunu bugün buldum," dedi Pip utangaç bir tavırla. "En sevdiğim şey. Paylaşmak ister misin?" Percy gülümsedi. Küçük meyveyi ikiye böldüler ve yediler; tıpkı fırtınanın ortasında bir yaz gibi tatlı ve canlıydı.

Sonra hikâyeler anlattılar. Percy karlı tepelerden kaymak ve denize dalmak hakkında konuştu. Pip dalgaların üstünde yüksekten uçmak ve sıcak bir yuvada uyumak hakkında konuştu. Gülüp durdular. Dışarıda fırtına esmeye devam ediyordu ama küçük mağaranın içi sıcak dostlukla doluydu. "Seni bulduğuma sevindim, Percy," dedi Pip.

Uzun bir süre sonra rüzgâr dindi. Uğultu kesildi ve kar dönüp durmayı bıraktı. Percy dışarı baktı. Gökyüzü açılıyordu ve yıldızlar minik dostlar gibi göz kırpyordu. "Fırtına bitti," dedi. "Birlikte bekledik ve şimdi gökyüzü yine güvenli." Pip'in kocaman yuvarlak gözleri sevinçle parladı.

Sabah dünya bembeyaz ve pırıl pırıldı. Pip minik kanatlarını gerdi. "Sanırım artık eve dönüş yolumu bulabilirim," dedi. "Rüzgâr durdu ve denizi görebiliyorum." Percy gülümsedi. "Seninle kıyıya kadar yürürüm," dedi. Böylece yumuşacık yeni karda yan yana, birlikte paytak paytak yürüdüler ve zıpladılar.

Kıyıda Pip, Percy'ye döndü. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi Pip. "Bana barınak, sıcak bir atkı ve bir arkadaş verdin." Percy kırmızı atkısına dokundu. "En küçük arkadaş bile en çok şey ifade edebilir," dedi. "Gerçek dostluk boyutla hiç ilgili değildir. Önemli olan önemsemektir ve sen de beni önemsedin." Pip mutlu bir cık sesi çıkardı.

Percy, Pip'in parlak mavi suyun üzerinde uçup gidişini izledi. O günden sonra, ne zaman rüzgâr soğuk esse, Percy minik deniz kuşunu hatırladı. Öğrendi ki bir arkadaş avuç içi kadar olabilir ve yine de kalbini doldurabilir. Bazen gökyüzünü izlerken küçük bir şekil merhaba demek için aşağı süzülürdü ve Percy gülümserdi.